

Els estudiants osonencs confien més en la seva universitat

(Pàgines 2 i 3)

Creix en un 24% el nombre d'alumnes de la comarca que es matriculen al campus de Vic de la UVic-UCC

(Pàgines 6 i 7)

Investigacions amb perspectiva de gènere i balanç de la Unitat d'Igualtat

(Pàgines 8 i 9)

Com s'aconsegueix entrar en els rànquings de les millors universitats

(Pàgina 10)

Anna Casarramona, Eloi Palau i Núria Tarragó, el difícil equilibri d'estudis i carrera esportiva

(Pàgina 11)

Investigant per a l'estalvi d'aigua amb els projectes Reaqua i AccelWater

(Pàgina 12) Estudiants treballant, aquest dijous, a la biblioteca del campus de Miramarges

ALBERT LLIMÓS

Dies d'exàmens a les biblioteques

Les biblioteques han estat un dels serveis de la Universitat més utilitzats en les dues setmanes que portem des de la represa del curs. En període d'exàmens,

com ja és habitual, les dues biblioteques del campus de Vic de la UVic-UCC amplien els horaris, i també aquest any s'hi ha afegit la nova Biblioteca Pilarin

Bayés, tot i que amb menys assistència, i encara cal sumar-hi la sala d'estudi de l'Ateneu, al Casino de Vic. Aquest divendres s'acaben els exàmens.

(Pàgines 4 i 5)

Joan Soler, de l'escola a l'aula universitària

L'històric professor d'Educació es jubila reivindicant la feina del mestre

El passat mes de desembre, llegia la seva lliçó de jubilació –ajornada per la pandèmia– el professor de la UVic-UCC Joan Soler i Mata. Incorporat a les aules universitàries de Vic des de l'any 1994, venia de fer de mestre en escoles de Primà-

ria. En una extensa entrevista, defensa que al grau de Mestre hi hagi mestres en exercici, i la importància de la Història de la Pedagogia en la formació de futurs docents. A més, es mostra molt crític amb la burocratització de les universitats.

Joan Soler, davant d'un mural a la Facultat d'Educació que recull els pedagogs més destacats que han passat per la UVic

ALBERT LLIMÓS

Els estudiants d'Osona confien cada vegada més en la UVic-UCC per encarar el seu futur. Aquest curs la matrícula d'osonencs ha pujat un 24% sobre l'anterior. S'atribueix a diversos factors, però un d'ells és la recomanació del mateix entorn dels joves.

Estudiant prop de casa

Creix significativament el nombre de joves osonencs que trien la UVic-UCC per fer els estudis de grau

Vic

EL 9 NOU

El projecte universitari de Vic havia tingut la seva *llegenda negra*. A Osona mateix corria la brama, als anys 90, que hi havia un anunci on s'oferia feina a titulats d'Empresarials exclouent els dels Estudis Universitaris de Vic. Va quedar prou demostrat que això era una llegenda urbana (el professor Josep Terradellas havia arribat a oferir una recompensa a qui li portés aquest anunci, que mai no va sortir), però era un indicatiu de la manca de suport d'una part significativa de la societat osonenca. Si a això hi sumem la tendència d'anar a estudiar *a fora* i viure l'experiència de Barcelona quan es tenen 18 anys, s'explica que els estudiants osonencs no fossin els primers

Per a més de la meitat, un dels motius és la recomanació

a apuntar-se a la UVic, ara UVic-UCC.

Però aquesta tendència sembla que està canviant en els últims anys, i concretament aquest curs s'ha notat un salt significatiu en el nombre d'alumnes osonencs que han triat estudiar a prop de casa, al campus de Vic. Un 24% d'increment respecte al curs passat per posar-hi xifres concretes. Ara mateix, els osonencs representen un 19% de total d'estudiants de grau a la UVic. Un *efecte quilòmetre zero* que també s'ha percebut en el campus de Manresa. La major part dels nous estudiants osonencs –més de la meitat– són de la Facultat d'Empresa i Comunicació (FEC), en els graus de Màrqueting i d'Administració i Direcció d'Empreses (ADE), i un de cada quatre ho és d'Educació Social. Tot això ha coincidit

en el moment en què, en la matrícula general, ha pujat el nombre d'estudiants que trien la UVic-UCC com a primera opció, i que enguany han representat un 9,97% del total de nou accés.

Al veure aquestes dades, l'Àrea de Màrqueting –responsable, per tant, de les accions de captació de nous estudiants– va posar en marxa un petit estudi per esbrinar què les havia motivat. La tendència ja mostrava un creixement però aquest any va ser del doble que l'anterior. Es tractava de posar-hi el focus a través d'enquestes telefòniques. I la conclusió és que segurament hi ha una suma de diversos factors, als quals no són aliens els canvis que s'han produït després de la pandèmia.

Un corrent de fons és la millor imatge de la Universitat. La gent no ho diu directament, però més de la meitat afirmen que un dels motius de la decisió és la recomanació. El vell sistema del boca-orella és el més efectiu, si hi ha algú proper que comunica la seva bona experiència d'estudiant a Vic. També hi ha la influència dels rànquings en què la UVic-UCC s'ha situat molt bé els últims anys (vegeu més informació a les pàgines 8 i 9 d'aquest suplement). És evident que això ha donat notorietat i ajuda, i als mateixos responsables de Màrqueting els ho comentava gent de la comarca quan van aparèixer. L'autoestima, doncs, també hi juga. I a la bona imatge, paradoxalment, també hi ha ajudat la pandèmia: "Ens va donar una oportunitat, en vam sortir reforçats perquè la UVic-UCC va ser ràpida a reaccionar i es va adaptar a la nova situació", diu Jordi Baiget, director general de la Fundació Universitària Balmes (FUB). Un divendres es tancaven les aules, i el dilluns següent començaven telemàticament la majoria de classes. A tot això s'hi sumen els

factores com les bones instal·lacions o els de metodologia de l'ensenyament i, sobretot, tracte personalitzat entre professors i alumnes.

Finalment, hi ha els motius econòmics, que es contrapesen. La UVic-UCC té una matrícula més cara que les públiques, però si algú decideix estudiar a Barcelona haurà d'assumir una despesa en transport i, en cas que decideixi quedar-se a viure a la ciutat o el seu entorn, lloguers que cada vegada s'enfilen més de preu. D'altra banda, la UVic-UCC va oferint cada vegada més programes de beques, entre les quals algunes com les Modolell-Calderó destinades específicament a estudiants de la comarca. "Al final, és un circuit de bones feines que van sumant", expliquen des de la FUB.

"Dona sentit al fet que hi hagi una universitat al territori"

Dades com aquesta, encara que no siguin les que apareixen al titular el dia del balanç de la matrícula, "donen sentit al fet que hi hagi una universitat al territori", explica Jordi Baiget, director general de la Fundació Universitària Balmes (FUB). L'equilibri territorial tan repetit passa, entre altres factors, perquè els estudiants de la Catalunya Central tinguin l'opció de quedar-se a prop de casa. Des de la FUB es valora especialment que hi hagi recomanacions entre estudiants i famílies: "En el dia a dia sempre veus les mancances, però la gent valora les coses que són positives". I que ho reconegui algú des de fora, amb l'objectivitat que se li suposa, també. D'aquí la importància dels rànquings i que ara mateix sigui un dels arguments que utilitza la

"Ja tenia clar què volia estudiar, i aquí està sortint"

Vic Miquel Parareda és de les Masies de Voltregà i ara està cursant el primer grau de la Facultat d'Empresa i Comunicació, una de les que ha rebut més estudiants novament. "Per estudiar aquest grau, la nota en altres llocs on la fan era molt alta i l'opció d'altres qualsevol altra", explica. Coneixia la Universitat perquè la seva mare ha fet el mateix. L'experiència dels primers mesos li ha confirmat que havia encertat. "Tot es va fer setmana li'n quedaven dos" i diu que de moment li han anat molt bé. "Tot es va fer que he trobat i sobretot que et tenen en compte, la relació professor-alumne"

"El meu germà me n'havia parlat bé, i ho puc confirmar"

Vic Ja és el segon curs de Gerard Bayés, de Tona, a la UVic-UCC, on estudia el grau de Màrqueting i Comunicació. "La recomanació influeix. I una de molt propera, la del meu germà gran que ha estudiat el mateix grau. És més fàcil, però acabava sortint més o menys igual a un pis o transport cada dia". I en el seu cas, també pesava el factor esportiu: "El meu germà i jo ho pot seguir fent. No volia perdre aquesta part de la meva activitat" estant a mitges del segon, valora l'ambient "proper" que es respira per "la relació amb els professors i que creu que seria difícil d'igualar en una universitat més gran."

UVic-UCC per posicionar-se i competir amb les públiques. Baiget també recorda que la bona inserció laboral dels titulats crea una onada positiva: "A partir dels sis

mesos d'haver acabat els estudis, un 85% dels nostres titulats de grau estan col·locats, i si agafem els de postgrau i també en alguns graus concrets, l'índex d'ocu-

ALBERT LLIMÓS

tot tal com jo esperava”

r any de Publicitat i Relacions Públiques a la Osona. “Ja sabia què volia fer, que volia estudiar aquí em va semblar tan bona com classe en una altra facultat i l’entorn ja li era t en la decisió. Ara està d’exàmens –aquesta està sortint com jo esperava, m’agrada la gent és molt propera”, explica Parareda.

ALBERT LLIMÓS

“Puc fer un grau que m’agrada i, a més, puc fer-ho al costat mateix de casa”

Vic Pocs estudiants són tant de *quilòmetre zero* com Pol Colom, de Gurb. Gairebé pot dir, literalment, que té la Universitat a cinc minuts. Estudia el primer curs del grau de Multimèdia, a la Facultat de Ciències, Tecnologia i Enginyeries. Va haver-hi un moment, l’any passat, que havia de decidir com molts joves de la seva edat si es quedava o si marxava a Barcelona a compartir pis. “Vaig fer un Excel i tot, per calcular els preus, els temps de desplaçament...” Ho va posar tot a la balança, però reconeix que ell és “casolà”, i estar a prop va ser un factor que va pesar. I un altre: juga a hoquei amb el Taradell, li agrada molt, i veia que estant a Barcelona seria més difícil compaginar esport i estudis. “També vull tenir altres coses a la vida, a part d’estudiar”, diu. I ja ho té: un grau que li agrada i que li està anant “molt bé”. I sense deixar l’hoquei.

ALBERT LLIMÓS

paginar amb el futbol”

Periodisme. El seu cas és un d’aquests en què via estudiat a Vic. Econòmicament, també va l de preu que anar a Barcelona, on necessites juga i entrena a futbol amb la Unió Esportiva , explica. Després d’haver fet un curs sencer i lació més personal” que es pot establir amb els

pabilitat arriba al total, al 100%”.

A més de la *fake news* del fals anunci, Vic sempre havia carregat amb l’estigma de ser un *sobreeixidor* de les univer-

sitats metropolitanas, en el moment en què la matrícula d’aquestes s’omplia. Tot i ser de titularitat privada, sempre ha estat en el sistema públic de preinscripció, i això ho

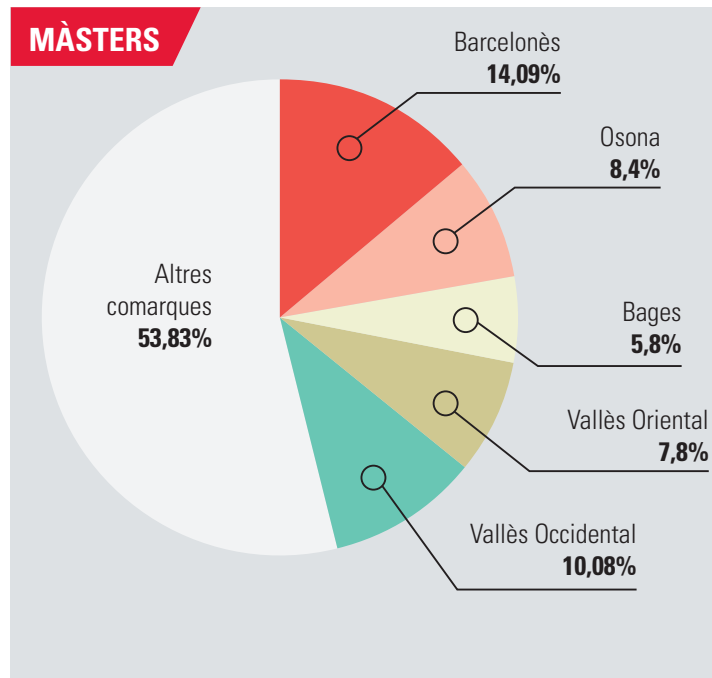
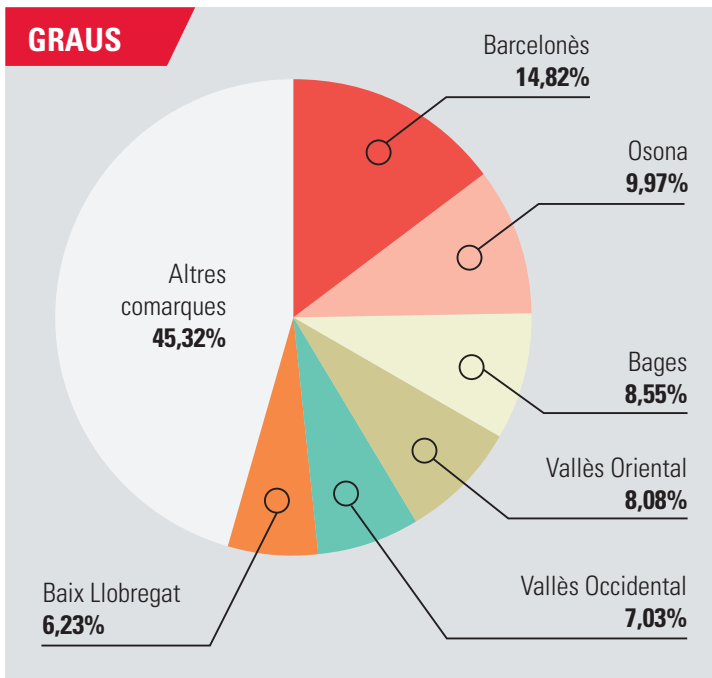
facilitava. Però també això està canviant, com ho demostra el creixement del nombre d’estudiants que la trien en primera opció. I ara mateix ja són vuit graus els que tenen

nota de tall per accedir-hi. “Ara mateix la UVic-UCC és una opció realista, vàlida per als estudiants com qualsevol altra”, diu el director general de la FUB. En la cursa,

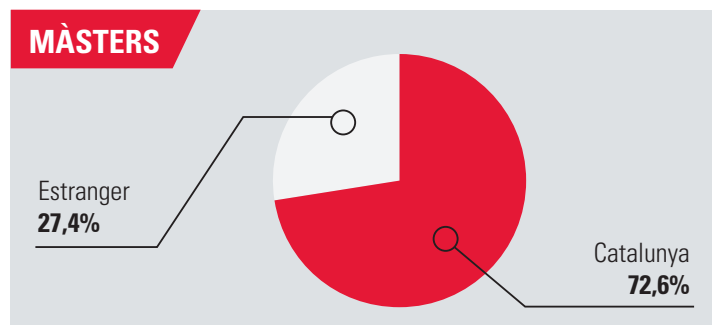
competeix de moment amb una mà lligada a l’esquena, la del preu més car de les matrícules, però per a la resta parteix de la mateixa línia de sortida.

El perfil de l’alumnat de nou accés, tant de graus com de màsters universitaris a la UVic-UCC

Procedència per comarques

Procedència de Catalunya i fora de Catalunya

“Qui no estigui ben preparat no pot anar a l'aula a fer de mestre”

Entrevista a Joan Soler Mata, professor emèrit de la Facultat d'Educació

ALBERT LLIMÓS

Un pedagog davant de grans pedagogs

Vic El centellenc Joan Soler i Mata es posa davant el mural que, en una aula de la Facultat d'Educació, resumeix gràficament quins han estat els grans noms de la pedagogia moderna. Els seus referents. Mestre en escoles de Castellterçol, Alella i Santa Eugènia de Berga, va entrar com a professor al que llavors eren els Estudis Universitaris de Vic l'any 1994. Doctorat en Història de la Pedagogia, estudis del

pensament educatiu, dels moviments de Nova Escola i la renovació pedagògica, poca gent com ell coneix l'aportació que des de Catalunya s'ha fet en aquest àmbit. Ha estat coordinador dels estudis de Mestre, cap de departament i degà de la Facultat d'Educació. Li ha quedat temps per presidir la Societat d'Història de l'Educació, o per ser regidor de Centelles durant dos mandats. Tota una vida dedicat al que Marta Mata definia com “el bell ofici d'ensenyar a viure”.

Vic

Jordi Vilarrodà

Em sembla que és una persona a qui li agradava estar a l'aula. Fa dos anys que, de fet, es va jubilar. L'ha trobat a faltar?

El vaig trobar a faltar al principi. Potser perquè l'últim semestre de classes el vam haver de fer en línia i va ser un mal final. Sentia passió per fer classes, és cert, i per estar a l'aula amb estudiants. A la darrera, tenir-los en una pantalla em va saber greu, per no poder-me acomiadar en directe. Aquests estudiants, per cert, em van fer padrí de la promoció a l'acabar el grau, i poder-m'hi dirigir aquell dia a l'Aula Magna, en directe, va ser una petita compensació.

Un final que mai no hauria imaginat...

Sí, però ens van confinar el dia 13 de març, que jo tenia classe amb ells. Estava segur que el dilluns no tornàrem i vam dedicar la classe a veure

com ens organitzàvem. Els vaig dir ben clar que no estava segur que ens tornéssim a veure durant el curs, com així va ser. Va ser un moment difícil per establir lligams amb ells. Sort de les eines telemàtiques!

Parlava de passió. Li ve de lluny, perquè va començar fent de mestre de Primària.

“La història de la pedagogia està desapareixent als plans d'estudis de les facultats”

Ara hi ha perfils com el seu, en el món universitari?

Quan vaig venir aquí a l'Escola de Mestres, portava 14 anys de mestre de Primària. Duia a la motxilla un bagatge que em va servir moltíssim per fer classes amb els estudiants universitaris. Crec que és un perfil imprescindible,

en una facultat d'Educació, que hi hagi gent amb l'experiència d'haver exercit la professió. Segurament també passa amb altres estudis, com els d'Infermeria. I n'hi ha, de professorat que el té, encara que en percentatge ha disminuït. El sistema universitari prioritza altres mèrits.

Ara hi ha mestres en exercici que venen aquí a ampliar coneixements.

Sí, amb projectes com aquests que ha engegat la facultat els últims anys, com Escola i Universitat. Tot i això, caldria que hi hagués més professorat a la facultat que pogués simultaniejar la docència a l'escola o a l'institut i a la universitat. Quan jo vaig optar a una plaça a l'Escola de Mestres, vaig demanar si podia fer reducció de jornada a l'escola i dedicar la meitat a cada lloc. Em van dir que no. Ara sí que seria possible.

Va haver de decidir...

Sí. Curiosament, m'autoritaven a fer jornada doble,

però compartida no.

La seva especialitat és la Història de l'Educació. És important que els futurs mestres sàpiguen d'on venim?

Hi ha un problema greu. I és que la Història de l'Educació i la Pedagogia desapareixen dels plans d'estudis a marxes forçades, cada vegada

“A la Universitat hi ha d'haver professors amb experiència en les escoles”

hi són menys presents. A les facultats que jo conec més –les de Catalunya, el País Valencià i les Illes– hi ha una mancança de formació en aquesta matèria. És el problema general de les humanitats, en tots els fronts. Però en una professió com la de mestre és més greu. La histò-

ria dona una base de coneixement crític i oportunitats per al compromís amb el present. Quan pots presentar als estudiants exemples de mestres que han tingut una trajectòria important de compromís amb l'educació, a vegades fins i tot de compromís social, això desperta inquietuds en qui ho rep. No dic que no es pugui fer també a través d'altres assignatures, però en tot cas a través de la Història de l'Educació sí. Aquesta possibilitat de donar un coneixement crític, d'ajudar a pensar, de no donar-ho tot per sabut...

I d'implicació en la societat...

Sí, no és només algú que fa recerca i bones investigacions. Tot això porta el mestre a optar per un model de societat determinat, a pensar en la gent, en una societat més justa. Almenys a mi la història m'ha servit per això, i és el que procurava que entenguessin els estudiants a l'aula.

A Catalunya més, encara? Tenim una llarga tradició en innovació pedagògica, que ja ve del temps de la República i abans.

Hi ha molts temes que no es poden entendre sense conèixer els debats del passat. Per exemple, el de la llengua, que no és una cosa inventada de fa quatre dies. Hi ha tota una evolució que s'ha de conèixer. O el tema de l'escola inclusiva, venint com es venia d'una escola segregadora socialment, en capacitats, en gènere... I tot això és bo que ho coneguim. A vegades els alumnes et deien que una situació era difícil d'abordar, i jo els recordava que més difícil era quan Maria Teresa Codina treballava amb els gitanos a Can Tunis. O quan alguns mestres van apostar per l'escola catalana encara en ple franquisme, fent-ho d'amagat. De què ens queixem?

Ha parlat d'una pedagoga com Maria Teresa Codina. Va conèixer Marta Mata... Se sent com un hereu d'aquest esperit?

Em sento afortunat d'haver pogut tractar directament aquestes persones. I també tenir la possibilitat de portar-les a l'aula! Amb grups d'estudiants d'aquí havíem anat a Saïfores, al Penedès, a casa de Marta Mata. I ella els atenia, xerrava amb ells... això per als estudiants de mestre era d'una riquesa extraordinària. O que Maria Teresa Codina pogués venir a classes, o tenir com a professora de la casa Maria Antònia Canals. I d'altres mestres encara que no tinguin tant de nom. A mi m'agrada reivindicar que la renovació l'han feta els mestres: els coneguts com aquests, i moltíssims d'anònims. Els reivindicco, i

m'ha agradat furgar en les seves trajectòries i escriure'n.

Aquest ADN innovador dels estudis de mestre a Vic, s'ha pogut transmetre a les noves generacions?

Penso que sí, que es manté. Necessito pensar-ho! Almenys en el professorat jove que conec, i de diferents departaments. Potser abans les dimensions ens feien a tots més propers, i que tots coneguéssim més el que feien els uns i els altres. Aquí arribaves a una reunió i et trobaves Maria Antònia Canals, que m'havia ensenyat didàctica de les matemàtiques, gent de llengua com Assumpta Fargas, Francesc Codina, Josep Tió o Maica Bernal, Quim Maideu de música, Sebastià Riera de ciències naturals, Mercè Torrens de pedagogia... Davant d'aquest potencial humà pensaves que tu no et podies acontentar a fer qualsevol cosa! Les organitzacions han d'anar trobant els relleus, i aquí n'hi ha.

Quan es parla d'escoles rurals, es diu allò de les tres P (petita, pública i de poble). I diria que vostè és el pare de l'expressió perquè hi ha dedicat una part important de la seva tasca.

Sí. La primera escola on vaig anar a treballar de veritat va ser la de Castellterçol. Era comarcal, i rebia alumnes del que llavors era la segona etapa d'EGB de Granera, Castellcir i Sant Quirze Safaja. Allà vaig conèixer aquestes escoles petites, sobretot la de Castellcir. Escoles d'un sol mestre, amb alumnes de diferents edats. Al venir aquí, amb Sebastià Riera, ens vam plantejar com era possible que en els plans d'estudis dels futurs

“La societat ho qüestiona tot, i els mestres i les escoles no en són una excepció”

mestres l'escola rural no hi fos per enlloc. Els estudiants acabaven amb el títol, i si els tocava una escola rural no sabien ni com ho havien de fer. Això ens va obrir la porta a un projecte de pràctiques en escoles rurals, de tenir-hi contacte... o una conferència d'on va venir això de les tres P. És d'aquelles frases que ja ara ja no se sap qui la va dir, i això és bo!

Als estudiants últims que va tenir, els veia la mateixa vocació per fer de mestre?

Sí. Alguns perquè ho tenen molt clar des del principi, altres perquè els hi va creixent a mesura que estudien el grau. I també he vist estudiants dubtar, que ara són bons mestres. La diferència és que en la nostra societat

“Als estudiants els exigia, perquè la de mestre –els deia– és la feina més important”

la figura del mestre no és prou respectada. La nostra societat ho qüestiona cada vegada més tot, i els mestres i l'escola no en són excepció. Tothom es veu amb cor d'opinar de tot. I com que a l'escola tothom hi ha passat i després hi ha portat els fills, encara més. L'escola està en contacte amb el món i rep per totes bandes.

Contra el tòpic, fer de mestre no és fàcil?

No, i jo hi veia ganes de fer-ho bé, en els estudiants, sobretot quan a les pràctiques veien que tot allò que els havíem explicat a la facultat es transformava en una vivència seva. Per això el contacte amb l'escola durant el procés de formació dels mestres és tan important. Un

“Les renovacions no es poden fer per llei, el que cal fer per llei és donar recursos”

mestre ha d'estar convençut, però també ha d'estar ben format. Per ensenyar bé les matemàtiques s'han de saber moltes matemàtiques, i per ensenyar bé la llengua, molta llengua. I així en totes les matèries. I per tenir idees clares i capacitat crítica sobre com vols educar els alumnes, s'ha de saber molta pedagogia. A l'aula jo els deia: “Us exigiré perquè crec que aquesta és la professió més important del món”. Qui no estigui ben preparat no pot anar a les aules a fer de mestre.

Està d'acord, doncs, que en els últims anys s'hagi apujat el nivell d'exigència per entrar al grau de Mestre?

Veurem on anirà a parar

aquest Programa de Millora en la Formació de Mestres. Però si més no, dins de les facultats hem de ser bons. Si arriben més o menys preparats, doncs mira... però aquí els hem de donar les eines.

En la seva lliçó de jubilació advertia del perill d'“institucionalitzar experiències singulars”. Entenc que vol dir que no totes les experiències que funcionen en un centre poden funcionar en tots?

Hi ha experiències que es poden transferir i d'altres no. I no passa res perquè una escola tingui un projecte singular que a ells els funcioni. L'important seria que les altres busquessin també el seu projecte i el seu camí. Això que a vegades es fa des de les administracions educatives, com si es forçés... i les renovacions no es poden imposar per llei. El que s'ha de fer per llei, o per decret, és donar recursos personals i materials a les escoles. Analitzant la història de la pedagogia veus això: que hi ha hagut experiències singulars, de les quals pots aprendre molt però no cal que les apliquem arreu i de la mateixa manera. Jo sempre dic, de manera col·loquial, que un mestre ha de fer allò que sap fer.

I què vol dir amb això?

No vol dir que s'hagi de limitar a fer cosetes i no aspirar a més, però sí que abans de llançar-se a fer una cosa que no coneix s'ha de formar, ho ha de provar... Per què funcionen projectes en determinades escoles? Perquè se'ls creuen. No es pot fer mètode Montessori si l'equip de mestres no hi creu, no es pot anar a una escola Waldorf si no t'agrada aquesta pedagogia... i així amb tot.

Suposo que sí. El meu compromís, però, començava i acabava al terme de Centelles. Al meu poble és on em vaig formar en moviments de joves, en l'esplai, en activitats esportives i culturals... i al cap del temps, quan un pensa que pot aportar alguna cosa i li proposen, decideix dedicar un període de la seva vida a l'Ajuntament. Posant-hi des del principi data de caducitat per cobrir el que pensava que havia de fer, dos mandats.

Igual que en els càrrecs acadèmics que ha tingut?

Sí, i sempre deia: “Jo soc professor. I ara faig de coordinador, de degà...”. Penso que la distinció aquesta és important. Tenint present que el dia que cregués que ho havia de deixar, ho deixaria. De degà no en vaig fer ni quatre anys, perquè em semblava que ja havia fet la feina.

“Perdem cada vegada més temps fent papers”

En la lliçó de jubilació, va ser crític amb aquest model “de tanta competència i acreditació”

Vic

J.V.
En la seva lliçó de jubilació es va mostrar també molt crític amb l'actual sistema universitari. Massa burocratitzant, massa pendent de les acreditacions?

Jo he estat crític, i personalment no he entrat a jugar en allò que no he cregut. No sé si he fet bé o malament, potser m'he perjudicat a mi mateix. Però aquesta burocratització, aquesta mena de cursa d'acreditacions, aquesta pressió per publicar coses que a vegades no els veig gaire sentit (i ho conec des de dins perquè he dirigit una revista de prestigi en el món de la història de

l'educació) no em sembla bé. Com no em sembla bé que a un professor o professora li pugui comptar més la publicació d'un article en una revista d'aquestes d'impacte –que possiblement llegirà molt poca gent– que anar a treballar en una escola.

Diria que serà difícil fer marxa enrere...

Això sembla que no té aturador, i no en aquesta universitat en concret sinó en totes. No crec que sigui formatiu, i ho dic sincerament. Aquesta universitat tan burocratitzada, com pot formar persones amb capacitat crítica com necessitem que tinguin els mestres. I el pensament crític no vol dir anar en contra

de tot, sinó capacitat per poder analitzar i decidir. Aquí soc pessimista, més aviat crec que anem a pitjor. No soc un entès en política universitària, però això no

“Construir el bé comú ha de ser una finalitat dels mestres”

impedeix que sigui crític amb aquest model de tanta competència, de tanta acreditació... la quantitat d'hores que el professorat perdem fent papers cada vegada és més gran.

Per contraposició, en la mateixa lliçó hi va haver lloc per a l'ideal més elevat. El de “formar mestres per construir el comú”.

Sí. No té a veure amb una determinada orientació política (riu). És una expressió que utilitza la filòsofa Marina Garcés, i crec que aquesta hauria de ser una finalitat de la formació del mestre. Construir el comú inclou els aspectes socials, i també els mediambientals perquè el planeta forma part del nostre comú.

És aquest mateix esperit, el que el porta a implicar-se en la política municipal, com a regidor i tinent d'alcalde de Centelles?

La perspectiva de gènere i la Unitat d'Igualtat de la UVic-UCC

Investigadors de la Universitat han abordat el problema des de diferents àmbits

Vic

Naiara Nicolàs, Claudia Martín i Aina Sivila *

El compromís de la UVic per la igualtat de gènere és una de les característiques més destacables de l'entitat. La Unitat d'Igualtat vetlla per aconseguir un espai lliure de discriminació de gènere i crea plans d'acció per reduir la bretxa. Amb motiu del dia contra la violència de gènere que se celebra cada 25 de novembre, des de la Unitat d'Igualtat de la UVic-UCC i juntament amb el Centre d'Estudis Interdisciplinaris de Gènere (CEIG) i l'UHub - Servei a la Comunitat Universitària, s'ha realitzat una campanya de comunicació que consisteix en un conjunt de quatre vídeos que mostren diversos projectes d'investigació i recerca amb perspectiva de gènere de la mà d'investigadors professionals de la Universitat.

Un d'aquests vídeos tracta el futbol femení i se centra a parlar de la comunicació esportiva i els discursos d'odi que hi ha en aquest àmbit. Per aquest motiu, es vol treballar la sensibilització i la formació en comunicació d'aquesta temàtica. Aquest vídeo porta el títol de *Futbol femení, comunicació esportiva i discursos d'odi. Sensibilització i formació en comunicació*.

“El periodisme esportiu és masclista en parlar de futbol femení?” Aquesta és la pregunta que es planteja Raúl Martínez, professor i investigador de la UVic-UCC, per executar el projecte de recerca sobre el futbol femení i el periodisme esportiu des de la Facultat d'Empresa i Comunicació de la Universitat. L'estudi consisteix a analitzar de forma qualitativa i quantitativa les retransmissions fetes a TV3 i les sis emissores de major audiència de Madrid i Barcelona a la final de la Champions del Futbol Club Barcelona l'any 2021. L'objectiu és veure l'atenció mediàtica i el procés de professionalització del futbol femení, així com observar els discursos d'odi i masclistes que es fan en les retransmissions. El futbol femení fa molts anys que existeix, però fa relativament poc que ha agafat importància i cada cop té més seguidors. En els darrers anys s'han començat a fer retransmissions dels partits i es nota una manca de bona comunicació. Malgrat tot, encara s'escolten moltes expressions masclistes que provoquen danys a l'esport i deixa les dones en una posició de desigualtat.

Martínez afirma que històricament el futbol femení s'ha invisibilitzat i menyspreat, però atrau l'audiència perquè se centren en l'apa-

La Unitat d'Igualtat vetlla per aconseguir un espai lliure de discriminació de gènere a la Universitat

rença física i el cos, que també és un aspecte masclista. A més, explica que la figura de l'esportista s'ha mostrat sempre com a objecte i s'associa la dona al sexe feble, emocionalment, mentalment i físicament. No obstant això, a la recerca han trobat visions alternatives sobre la reivindicació del futbol femení i la necessitat urgent de visibilitzar-ho tant de forma mediàtica com social. L'estudi també ha mostrat que actualment les jugadores del Futbol Club Barcelona són reconegudes com a llegendes i referents,

un aspecte molt positiu per a la lluita.

Un altre dels vídeos que formen aquesta campanya està dedicat a la violència de gènere en el món digital, sempre centrat en la Universitat de Vic. Aquest vídeo porta de nom *Diagnòstic i intervenció contra les violències de gènere en l'àmbit digital en alumnat universitari*. El problema principal que tracta el vídeo és que al món digital una persona pot atacar i ferir algú sense que aquest estigui davant seu. Moltes persones creuen que

tenen la llibertat de parlar malament d'un altre individu perquè els separa una pantalla i això no deixa de ser un tipus d'assetjament, concretament *cyberbullying*.

Diana Morena Balaguer, investigadora de l'Institut Interuniversitari d'Estudis de Dones i Gènere (IIEDG), ha estat l'encarregada de donar a conèixer el projecte “Diagnòstic i intervenció contra les violències de gènere en l'àmbit digital en alumnat universitari”. Aquest estudi, com explica la investigadora al vídeo intro-

Un projecte coordinat per la UVic vol millorar la vida dels cuidadors de familiars amb Alzheimer

Vic

EL 9 NOU

L'any 2050 es calcula que 153 milions de persones adultes a tot el món viuran amb demència. Això representa tres vegades més que les que hi ha actualment. Les persones cuidadores de familiars amb Alzheimer i altres demències acostumen a haver d'assolir, durant el transcurs de la malaltia, el

rol de persona cuidadora de referència, fet que els genera necessitats molt diverses. Entre aquestes, rebre suport per a les tasques relacionades amb la cura de qui cuiden, tenir una major i millor relació amb el personal sanitari, haver d'adaptar l'habitatge, afrontar un increment de despeses, posar atenció en la cura de la seva pròpia salut, gestionar un canvi de relació amb la persona a qui

cuiden i el seu entorn, i rebre ajuda per planificar el futur de la malaltia des de diferents vessants.

En aquest context, el projecte europeu Co-Created ICT Solutions for Alzheimer's Informal Caregiving (Co-Care), coordinat per la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC) durant els tres últims anys, s'ha proposat millorar la qualitat de vida

de les persones cuidadores de familiars amb demència, un percentatge de població creixent i a tenir en compte des del vessant sanitari, d'innovació, tecnològic, etc. Co-care es basa en la cocreació, entre persones cuidadores, universitats i professionals tant de la tecnologia de la informació i la comunicació (TIC) com de la salut, d'eines i recursos que puguin pal·liar les necessitats de les perso-

nes cuidadores. El projecte Co-Care, que oficialment es va concloure el desembre de 2022 amb una conferència final a Brussel·les, ha assolit els tres objectius principals que es va plantejar a l'inici: oferir un recurs de formació híbrida (presencial i en línia), aportar un conjunt d'eines per a les persones cuidadores –bàsicament aplicacions mòbils– i generar una comunitat pràctica en línia.

El recurs de la formació híbrida del projecte Co-Care està adreçat a estudiants de les àrees de les tecnologies, de la salut i de l'atenció social per estimular l'emprenedoria per tal d'aconseguir

mecanismes de funcionament i actuació canvien segons la dona a la qual s'estigui apuntant, les conseqüències encara són les mateixes i les dones acaben sent expulsades d'aquests espais per por de no ser atacades.

A partir d'aquest informe, la investigadora va impartir dos tallers sobre violència de gènere al món digital a l'alumnat de primer curs dels graus de Periodisme i Comunicació Audiovisual en el marc dels actes organitzats al voltant del 25-N a la Universitat de Vic. Va

Històricament el futbol femení s'ha menystingut

exposar diferents casos de violències amb els alumnes amb ànim de fer reflexionar els estudiants sobre les diferents formes que prenen els abusos en aquest mitjà i les importants conseqüències que poden deixar en la vida i la salut de les persones assetjades. Alguns dels conceptes que van treballar van ser el consentiment, algunes pràctiques de manipulació, les accions d'agressió col·lectives, les dificultats per denunciar un fet que atempta contra la nostra privacitat i, sovint, per esborrar o eliminar contingut íntim que ha esdevingut viral, entre d'altres. En la xerrada, la investigadora també va proporcionar eines de prevenció i de protecció contra alguns d'aquests abusos i consells per afrontar agressions en cas de patir-les.

*Estudiants de Periodisme de la UVic-UCC

Codi QR amb enllaç als vídeos sobre els treballs d'investigació
EL9NOU.CAT

ductor del canal de YouTube del Centre d'Estudis Interdisciplinaris de Gènere (CEIG), té com a punt principal la figura de Twitter i com aquesta xarxa social "és un espai especialment violent per les dones".

Al vídeo, Morena se centra en com aquesta eina de comunicació ha passat a ser un atac continu cap a les dones i com elles mateixes autolimiten la seva participació en la xarxa davant de la por per un possible atac. Encara que, com apunta la investigadora, tot i que els

productes més adequats a les necessitats dels futurs usuaris (cuidadors i cuidadores). "L'objectiu de la formació és poder aportar els coneixements i les habilitats necessàries per poder proposar, dissenyar, desenvolupar i avaluar intervencions per resoldre una necessitat real", explica Anna Ramon-Aribau, coordinadora del projecte Co-Care de la UVic-UCC.

D'aquesta formació, se'n va fer una prova pilot el 2021, i s'espera poder-la reeditar i oferir de manera regular a partir del curs 2023-2024. Es plantejarà als estudiants de les universitats, i alguns dels temes i materials de la

formació estaran disponibles en format MOOC accedint-hi mitjançant el web del projecte. Pel que fa al conjunt d'eines tecnològiques per a les persones cuidadores, es tracta d'aplicacions mòbils que serveixen per cobrir algunes de les necessitats que tenen i que els poden ser útils. Per exemple, una app per fer seguiment del benestar psicològic de les persones cuidadores, una altra sobre consells relacionats amb alimentació i activitat física tant de la persona cuidadora com de la persona amb Alzheimer, o una app per a la geolocalització de la persona amb demència.

"Cal treballar per incloure referents femenins i masculins depenent de l'àrea"

Mar Binimelis és la directora de la Unitat d'Igualtat de la UVic-UCC

Vic

N.N. / C.M. / A.S.

Directora de la Unitat d'Igualtat de la UVic-UCC, professora de la Facultat d'Empresa i Comunicació, forma part del grup de recerca Tracte (Traducció Audiovisual, Comunicació i Territori). Mar Binimelis ens explica en aquesta entrevista la feina que fa la Unitat d'Igualtat a la Universitat.

Des de la Unitat d'Igualtat ja estan treballant en el III Pla d'Igualtat de Gènere. Quins són els objectius que s'han marcat dins d'aquest pla?

El pla té unes 90 accions definides i treballa en tots els àmbits: docència, administració i serveis, recerca, sensibilització, que inclouria formació i també comunicació, a més de qüestions relatives a la gestió de casos d'assetjament. D'altra banda, també està previst recollir diferents indicadors de com les diferents àrees de la Universitat treballen les qüestions de gènere. El pla tracta de treballar progressivament per millorar en tots aquests àmbits.

Com valora aquesta evolució que hi ha hagut en relació amb la igualtat de gènere a la Universitat durant aquests anys?

S'ha fet molta feina i el tema s'ha introduït a la Universitat i a la societat. Des de la Unitat d'Igualtat hem creat tots els protocols. És una feina que requereix temps i s'ha de fer amb dete-

Mar Binimelis

niment. A la Universitat fem recerca, i per legislació i perquè ho demanen moltes convocatòries a les quals volem presentar els nostres projectes ja es demana específicament que s'introdueixi la perspectiva de gènere. S'ha treballat molt en aquesta línia, però necessitem continuar insistint a donar eines per saber exactament com fer-ho. El mateix passa en altres àrees de la Universitat, com per exemple la docència, perquè també venim d'una tradició on hi ha àrees molt masculinitzades i altres molt feminitzades, com per exemple Infermeria. Cal treballar per incloure referents femenins i masculins depenent de l'àrea.

Amb motiu del passat 25-N van crear una campanya a les xarxes en la qual

a través d'uns petits vídeos van explicar els projectes amb perspectiva de gènere de la Universitat. Com va sorgir la idea de la creació d'aquests vídeos?

Aquesta idea va sortir perquè jo soc professora de la Facultat d'Empresa i Comunicació. De fet, havia coordinat un d'aquests projectes i vaig pensar que més enllà d'aquest n'hi havia d'altres que eren molt interessants i que la comunitat universitària no els coneixia i no sabia tota la feina que s'estava fent per la perspectiva de gènere en diferents àrees. Llavors vaig pensar que una possible forma de donar-los difusió era fer aquestes petites càpsules en un format per distribuir a les xarxes i que, per tant, fos didàctic i atractiu en l'àmbit audiovisual.

Els familiars de persones amb Alzheimer han d'assumir en molts casos el rol de persona cuidadora de referència

Al rànquing de les millors

La UVic-UCC se situa per segon any consecutiu entre les 600 millors universitats del món. La recerca científica és l'indicador més ben valorat pel World University Rankings

ALBERT LLIMÓS

Per entrar al rànquing és indispensable haver assolit la publicació d'almenys 150 articles indexats cada curs i haver publicat mil articles en els darrers cinc anys

Vic

Ferran Morera
Àlex Valls*

A poc a poc, i bona lletra. És així com la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya s'ha anat fent un lloc dins l'àmbit universitari a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol. La Universitat, que va celebrar el curs passat el 25è aniversari, ha tornat a entrar per segon any consecutiu al World University Rankings de la publicació anual de rànquings universitaris Times Higher Education (THE). Aquesta vegada, però, hi ha accedit situant-se a la franja entre 500 i 600 d'un total de 1.799 universitats públiques i privades de 104 països diferents, en l'edició amb més participació i més diversa de la història d'aquest rànquing. Un any més, la UVic-UCC s'ha mantingut com a quarta universitat catalana i setena de l'Estat espanyol, perdent només en aquesta darrera categoria una posició respecte a l'edició anterior.

Per entrar en aquest rànquing és indispensable, entre altres requisits, haver assolit la publicació d'almenys 150

articles indexats cada curs i haver publicat mil articles en els darrers cinc anys. El rànquing basa les seves qualificacions en 13 indicadors de rendiment que mesuren l'exercici d'una institució en quatre àrees: ensenyança, investigació, transferència de coneixement i perspectives internacionals, on s'analitzen les estades internacionals que realitzen els

Avaluen fins a 13 indicadors que mesuren la institució

alumnes i els docents, a més de les col·laboracions que es puguin produir. Enguany, l'entitat ha analitzat més de 121 milions de cites en més de 15,5 milions de publicacions d'investigació i ha inclòs respostes a enquestes de 40.000 acadèmics.

Entre les més de 750 universitats arreu del món amb 50 anys o menys que ha analitzat el THE Young University Ranking, la UVic-UCC s'ha situat en la posició 131,

ocupant així el tercer lloc a Catalunya, per darrere de la Universitat Pompeu Fabra i la Universitat Ramon Llull, i en el mateix lloc en l'Estat espanyol, de les 32 universitats espanyoles que hi han participat. Aquest rànquing s'obté amb els mateixos indicadors de rendiment que el World University Ranking, però dona menys importància als índexs que

“Aparèixer als rànquings és molt interessant per a la UVic”

caracteritzen les universitats amb més tradició. “Aparèixer en aquests rànquings és una informació molt interessant per la Universitat”, remarca Eva Espasa, vicerectora de Recerca i Transferència de Coneixement de la UVic-UCC, que remarca a EL 9 NOU la bona feina de tot l'equip que envolta la Universitat.

Entre les novetats de la darrera edició analitzada, la UVic ha aconseguit entrar

dins el rànquing de reputació els àmbits de ciències socials i humanitats “fent una passa molt important en aquests camps”, assegura la vicerectora. “En aquestes disciplines a vegades no es necessiten tants recursos econòmics, com per curar una malaltia, però també són importants per millorar aspectes del nostre entorn universitari”, afegeix Espasa.

RECERCA I TRANSFERÈNCIA DE CONEIXEMENT

La UVic-UCC destaca pel gran nombre d'articles científics i projectes en els quals els seus equips d'investigació treballen en l'actualitat. A més, la Universitat dota de professionals a l'aula “perquè totes les carreres haurien de tenir un equilibri entre professionals i investigadors”, diu Espasa. Mireia Bartrons, investigadora de la UVic-UCC, destaca el projecte de recerca Pondeful, “on treballen més de 50 investigadors i 18 equips de recerca de la Unió Europea, Turquia i Uruguai per estudiar els estanys i les llacunes d'arreu d'Europa per concretar quina és la seva implicació

en el canvi climàtic i que es puguin desenvolupar mètodes per tal que els estanys contribueixin a mitigar-lo, protegir la biodiversitat i proporcionar serveis ecosistèmics”, comenta Bartrons. La coordinadora científica del projecte afegeix “que els quatre anys de feina que va començar el desembre del 2020, la finança el programa de recerca Horizon 2020 de la Unió Europea”.

La UVic-UCC també participa en projectes d'altre abast com el de la visibilització de les dones científiques en la limnologia, la disciplina que estudia els sistemes d'aigua dolça. “És un projecte interdisciplinari coordinat des del grup de gènere de l'Associació Ibèrica de Limnologia que intenta potenciar el rol de la dona en aquest àmbit. Es va demanar per fer recursos didàctics i es van preparar fitxes de continguts docents focalitzats en el paper de les dones en la limnologia, perquè si no només surten referències masculines en els llibres de text”, assegura Bartrons. A tot això, els investigadors com Bartrons també han de compaginar els projectes amb impartir classes. “A la Universitat es fa recerca, però la docència i la seva qualitat són molt importants. Ens agrada transmetre als alumnes els avenços i el nostre coneixement”, diu Bartrons.

La dedicació de cada professional a un o altre àmbit varia. Malgrat ser un aspecte molt important per la Universitat, la recerca no s'exigeix a tots els professors. “Als que fan menys hores no se'ls exigeix que facin recerca perquè aporten la seva trajectòria professional, tot i que molts la fan, i molt rellevant”, explica Espasa. Les tasques de recerca només s'exigeixen a professors que tenen una dedicació a la Universitat. Per exemple, els professors amb una dedicació parcial han de complir amb 150 hores de recerca a l'any, mentre que si fan una dedicació completa són 200 hores, i afegeix que “si compleixen una sèrie de requisits les hores es dupliquen i passen a ser 400, però fent menys feina docent a les aules”, diu la vicerectora de Recerca i Transferència de Coneixement.

Tota la
informació
de la comarca
al teu abast

El periodisme que t'acompanya

EL9NOU.CAT

EL9TV.CAT / EL9FM.CAT / 9MAGAZIN.CAT

“Intentem que els articles produïts a Vic es puguin citar a tot arreu”

Entrevista a Ricard Giramé, director de l'Àrea de Qualitat de la UVic-UCC

Vic

F.M./A.V.

L'Àrea de Qualitat de la Universitat de Vic s'encarrega del tractament i anàlisi de les dades institucionals?

Sí, una de les nostres principals funcions. En aquest sentit, l'Àrea de Qualitat és qui dona suport als òrgans de govern i centres de la UVic-UCC en el disseny, implantació i seguiment dels indicadors institucionals a través de quadres de comandament. A més, també atenem peticions internes i externes per analitzar i facilitar la presa de decisions i la transparència informativa.

Per segon any, la Universitat de Vic apareix en el rànquing del Times Higher Education. Quina importància té?

El Times Higher Education és una organització internacional, que es dedica a recollir dades de moltes universitats del món per treballar-les

Ricard Giramé

i crear el seu famós rànquing homònim. En aquesta classificació, es posen en relació totes les dades de les universitats segons quatre àmbits: docència, investigació, trans-

ferència del coneixement i perspectiva internacional. L'organització també compta amb altres rànquings com la subclassificació del THE, en l'àmbit de salut i medi-

cina, on la Universitat de Vic apareix entre les millors 600 universitats del món, i l'Impact Rankings, que s'encarrega de valorar si les universitats compleixen els

objectius de desenvolupament sostenible.

La recerca científica és la pedra angular?

Estem fent molta bona feina des de la Universitat en aquest aspecte gràcies al nostre professorat i l'estructura de grups de recerca, càtedres, etc., que afavoreix molt la producció d'articles científics i el desenvolupament de projectes. L'objectiu és posicionar els articles en revistes internacionals d'alt impacte i maximitzar-ne la difusió a través de les citacions.

Encara pot escalar més posicions dins d'aquest rànquing la UVic-UCC?

I tant! A mesura que la Universitat es va posicionant i, com deia, produïm més articles, més ben indexats i més citats, la posició dins del rànquing variarà positivament.

A més de proporcionar dades, l'Àrea de Qualitat també s'encarrega de gestionar les queixes i els suggeriments.

Juntament amb l'Àrea de les TIC, fem la monitorització del seguiment del canal URespon, que és una eina que està disponible al Campus Virtual per a tota la comunitat universitària en la qual es registren les sol·licituds, queixes i suggeriments del dia a dia de la Universitat.

ALBERT LLIMÓS

Magazín d'oci i cultura

mes9.el9nou.cat

- Entrevistes
- Reportatges
- Propostes culturals
- Llibres
- Música
- Cinema

“Ofereix un ensenyament molt didàctic i actual”

Anna Casarramona va estudiar CAFE a la UVic

Manlleu

Eloi Puigferrer

Si compaginar els estudis amb la feina ja és una tasca complicada, compaginar-los amb l'esport d'elit encara ho és més, però per a Anna Casarramona, que va estudiar Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (CAFE), no va ser ni de tros un fre per a la seva carrera esportiva. “És cert que al principi no és fàcil de combinar, però un cop aprens a organitzar-te bé, arribes a tot arreu”, explica Casarramona, que ja acumula en el seu palmarès tres campionats

del món, dos subcampionats i sis europeus amb la selecció espanyola, a més de 13 títols nacionals i internacionals a nivell de clubs. Casarramona destaca, sobretot, el perfil del tutor “que la universitat et proporciona per ajudar-te a compaginar l'esport d'elit i la carrera”, però alhora afegeix que “tampoc el vaig haver de necessitar massa, ja que al final t'ho pots muntar bé”.

Quan parla de la seva etapa a la UVic-UCC, Casarramona en guarda molt bon record. “Van ser molt bons anys, on vaig aprendre molt. Em va agradar sobretot que oferis-

Casarramona acumula ja al seu palmarès tres mundials, sis europeus i 13 títols en competicions de clubs

sin un ensenyament molt didàctic i actual, ja que crec que en la nostra branca és important que l'ensenyament sigui molt actiu”, destaca. Per

aquest i més motius, la manlleuenc té clar que recomanaria la UVic a qualsevol: “Jo els diria que s'atreveixin, que aprendran molt i que se senti-

ran en família, ja que tothom és molt proper”, explica, “jo encara conservo contacte amb els companys i alguns professors”, conclou Casarramona.

“Si no em dediquéss al trial, faria un altre grau”

Eloi Palau és campió del món absolut de bicitrial

Vic

E.P.

Des del primer moment que Eloi Palau valorava dedicar-se al món de l'esport va tenir molt clara una decisió: “Necessitava un pla B per quan em retirés del bicitrial, així que vaig decidir treure'm el grau en Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (CAFE) i va ser una molt bona decisió”, explica. Palau és campió del món absolut en bicitrial, la màxima categoria internacional, però això no li va impedir treure's la carrera de la qual també treballa actu-

alment. “Al principi em va costar molt compaginar-ho, i al final vaig acabar traient-me la carrera en cinc anys per centrar-me més en el trial, però vaig aprendre a organitzar-me bé i vaig tirar-ho endavant”, afirma. També destaca que “no vaig haver de fer servir massa el tutor que em va oferir la universitat, tot i que em va ajudar molt quan havia de canviar dates d'exàmens per les competicions”.

Malgrat haver acabat el grau fa relativament poc, Palau ja recorda amb molta estima la seva etapa a la UVic-UCC. “Em va agradar molt la

Eloi Palau va estudiar Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport tot compaginant-ho amb la seva carrera esportiva

carrera i la vida universitària, ja que allà vaig conèixer gent amb qui estic treballant avui en dia”, explica, “i, de fet, si ara no em dediquéss al trial,

tinc clar que m'agradaria tornar-hi a fer un grau”, afegeix. I és que la proximitat de la universitat i de la seva gent va ser el que més li va agradar

dels seus estudis universitaris: “Estudiar CAFE a la UVic va ser una molt bona decisió, com a amant de l'esport que soc”, afirma Palau.

“A cada any que passa, estic més motivada”

Núria Tarragó està cursant tercer de CAFE

Vic

E.P.

Els camins de l'esport i de Núria Tarragó sempre han estat estretament relacionats, i quan va ser hora d'escollir quina carrera estudiar la UVic-UCC va aparèixer en escena com la barreja perfecta a totes les seves passions. “Inicialment em feia molta por el Batxillerat i la selectivitat, però al primer mes d'haver entrat en una altra carrera vaig tenir clar que volia estudiar Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport”, explica

Tarragó, “anar a estudiar a Barcelona no em feia gràcia, així que, per proximitat, vaig escollir la UVic. Estic a tercer de carrera i a cada any que passa m'agrada més i estic més motivada”, afirma.

Tarragó va penjar-se recentment el títol mundial en categoria Sub-23 de *skyrace*, o curses per muntanya, i el subcampionat mundial en quilòmetre vertical, tot compaginant-ho amb la carrera. “Per mi està sent tot un repte, però les ganes van a més. El tutor sempre està allà per donar-me un cop de mà, però és cert que

Núria Tarragó, manresana, és campiona del món Sub-23 en curses de muntanya i subcampiona en quilòmetre vertical

tampoc vull anar explicant els títols i la meva carrera esportiva perquè em vull treure el grau com tothom”, afirma. El

que sí que té ben clar és que, a més de la universitat, Vic l'ha captivat del tot. “És una ciutat on trobes esport per tot arreu,

molt propera com la universitat i on ho tens tot a l'abast. Ara ja faig tota la meva vida a Vic”, conclou.

Investigant per estalviar aigua

Els projectes AccelWater i Reaqua, del BETA, treballen per millorar-ne l'ús als escorxadors

Lidia Paredes (a l'esquerra) i Esther Vega (a la dreta), les investigadores dels projectes Reaqua i AccelWater, aquest dijous al Centre BETA

Des del peix fins a la carn passant pels tomàquets

Vic Dels dos projectes, AccelWater és el que implica actors internacionals. Es posa en pràctica amb quatre plantes pilot en indústries clau de la Unió Europea: simbiosi industrial que integra les indústries làctia i cervesera (Grècia), processament del tomàquet (Itàlia), processament del peix (Itàlia) i processament de la carn (Catalunya). El coordinador del projecte és AGENSO (Grècia) i hi participen 18 socis de cinc països de la Unió Europea. AccelWater té un pressupost de 9,4 milions d'euros i està finançat per la Comissió Europea mitjançant el programa Horitzó 2020. El projecte es va iniciar oficialment l'1 de novembre de 2020 i està previst que s'acabi el 31 d'octubre de 2024.

ALBERT LLIMÓS

Vic

Jordi Vilarrodà

El consum d'aigua que comporta matar un cap de bestiar porcí pot ser d'entre 250 i 300 litres d'aigua per a cada un. En el cas del bestiar oví, es pot enfilat fins a 500 o, en el cas més extrem, fins a 1.000 litres. Dues dades que ens donen una idea del consum elevadíssim que requereixen les indústries del sector, sobretot escorxadors. En els temps que corren, aplicar mesures per estalviar i poder reutilitzar aquesta aigua esdevé necessari. O imprescindible.

Amb aquest objectiu treballen dos grups d'investigadors del Centre BETA (Biodiversitat, Ecologia, Tecnologia Ambiental i Alimentària), la punta de llança de la recerca de la UVic-UCC. El projecte europeu AccelWater, amb la investigadora Lidia Paredes

al capdavant, i el projecte català Reaqua, dirigit per Esther Vega, tenen com a objectiu compartit "acompanyar la indústria càrnia del país cap al concepte de l'economia circular", explica Paredes. Les línies de treball d'un i altre ja han començat a donar resultats concrets: el mes de desembre passat es presentava públicament la planta pilot que s'ha instal·lat a l'empresa Mafrica (Matadero Frigorífico del Cardoner S.A.) de Sant Joan de Vilatorrada, que permetrà determinar si és possible aprofitar els residus, tant sòlids com líquids, d'aquest escorxador del Bages. La planta pilot està vinculada tant a AccelWater com a Reaqua.

En llocs com Mafrica, l'aigua serveix sobretot per netejar, i sol anar carregada de residus orgànics. "Els escorxadors ja disposen de

plantes de tractament pròpies", recorda Vega. Des d'aquí un col·lector la recull i sol portar-la cap a les depuradores públiques. La fita és aconseguir "una aigua de prou qualitat" com perquè pugui ser aprofitada per a alguns usos en el mateixa

"Acompanyem la indústria càrnia cap a l'economia circular"

planta. "I per això necessitem una aigua d'alta qualitat." Les normatives són molt estrictes: "Potser no es podrà fer servir en processos que estiguin en contacte directe amb la carn, però sí en altres com la neteja de corrals o dels camions... tot el que es pugui fer amb un risc sanitari zero", expliquen les inves-

tigadores. La planta utilitza membranes i processos d'oxidació avançada per netejar l'aigua.

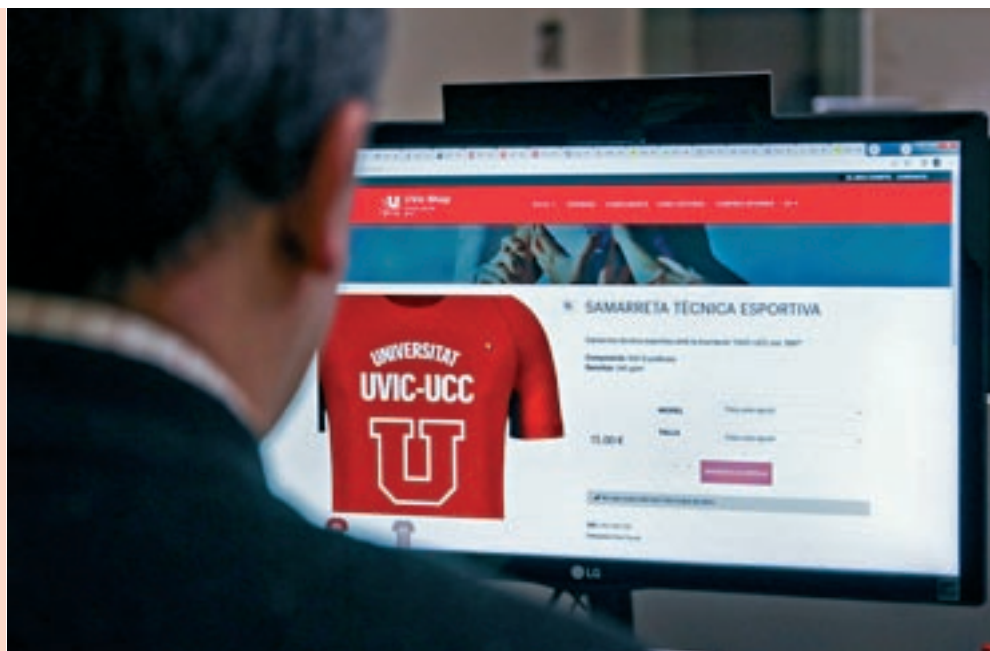
El cas de Mafrica és el d'una aplicació concreta de la recerca que ja funciona, porta un any d'experimentació i durant un any més s'acabarà de veure el seu funcionament i se n'avaluaran els resultats (el projecte AccelWater, en el seu conjunt, i també el Reaqua s'acaben tots dos la tardor de 2024). El primer, però, té un altre vessant respecte als residus sòlids. Un escorxador genera gran quantitat de subproductes (des de restes de vísceres fins a greixos i altres) que ara es gestionen externament. AccelWater té com a objectiu donar valor a aquests materials a través de la fabricació de biogàs, que podria ser utilitzat com a font energètica per la mateixa empresa, i altres produc-

tes com biofertilitzants o bioestimulants, aprofitant l'alta concentració d'hidrogen que tenen.

La col·laboració de les empreses del sector és clau en una investigació com aquesta, encara que el finançament bàsic vingui de fons europeus (AccelWater) o de la Generalitat (Reaqua). "Les empreses són els més interessats que tot això funcioni, per demostrar que les aigües tractades amb aquestes tecnologies poden tenir una alta qualitat... des del minut zero hi ha hagut molta col·laboració." Reaqua, per exemple, compta a més de Mafrica amb la participació dels escorxadors Olot Meats, d'Avinyó (Matadero Frigorífico de Avinyó), i la sala de desfer i magatzem frigorífic del Grup Viñas, de Vic. Dins l'estructura del Centre BETA, hi ha set investigadors treballant en els dos projectes.

UVicshop.cat, la nova botiga en línia universitària

Vic Des d'una dessuadora fins a la clàssica *tote bag*, d'una tassa a una gorra, la UVic-UCC ja té una botiga en línia on es poden comprar tots els seus productes de marxandatge. A través d'uvicshop.cat, es poden fer les compres individualment (no cal ser estudiant ni tenir cap vinculació amb la Universitat) o bé de forma col·lectiva, com a facultat. En el primer cas, els productes comprats es poden recollir a l'UHub, a l'edifici de Miramargès, o a la botiga d'Abacus, al Portal de la Rambla. "Feia temps que necessitàvem centralitzar tots aquests productes, tal com ho fan les altres universitats", diu Montse Simon, directora de l'UHub, el Servei a la Comunitat Universitària, que durant un any ha estat treballant en la creació d'aquest portal. La campanya de Nadal ha estat bona, i durant aquesta es van vendre "prop de 900 productes". Ara mateix hi ha 16 referències, "que es procura que tinguin un disseny molt acurat", però se n'hi aniran introduint d'altres progressivament. I no només dels objectes més comercials, sinó també dels més pràctics: els EPI i bates per a pràctiques de laboratori que necessiten estudiants i professors de Medicina i altres graus de Ciències de la Salut o de les enginyeries, i que estaran disponibles abans que acabi el curs.

ALBERT LLIMÓS

Ambient d'estudi nocturn a les biblioteques, aquesta setmana. A dalt, a la de Miramarges. A baix, a la de Torre del Frares i a la Pilarin Bayés

ALBERT LLIMOS / MARC SANYE

Dies d'estudi a les biblioteques

En les setmanes d'exàmens, la nova Biblioteca Pilarin Bayés s'afegeix a les de la UVic ampliant els horaris

Vic

Omayma El Bouhassani

Les biblioteques de la Universitat de Vic han obert les portes durant el període d'exàmens, que s'ha escai-gut després de les vacances de Nadal. Com a novetat, la biblioteca Pilarin Bayés ha habilitat la sala d'actes U d'Octubre, demanat per la mateixa institució. També han ampliat horari la sala d'estudi de l'Ateneu de Vic

i la Biblioteca Roca Umbert de Granollers. Tots els equi-paments han obert de les 8 del vespre fins a la 1 de la matinada des del dilluns 9 de gener fins al dijous 19. Les dues biblioteques del campus de Vic, tant la de Miramarges com la de Torre dels Frares, i la Pilarin Bayés van començar a obrir per les vacances de Nadal en horari diürn, encara que "la gent no va venir gaire", diu la responsable de nit de la Pilarin Bayés, Pepi

Pérez. Segons explica Pérez, a la biblioteca de la zona sud de la ciutat "van venir un màxim de 15 persones durant les dues setmanes". Era la primera vegada que ho feien des de la inauguració.

En canvi, la primera setmana les biblioteques de la UVic estaven plenes de joves estudiants. La de Miramarges era de les més plenes, fins i tot les persones es posaven a la sala d'ordinadors per la falta d'espai. La

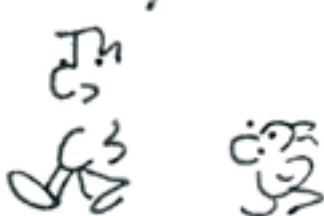
majoria d'ells eren matriculats a la mateixa universitat, encara que n'hi havia enregistrats a altres que viuen a la comarca d'Osona. El responsable de torn els feia apuntar el seu nom i número de carnet d'estudiant per enregistrar a tots els alumnes i els lliurava una targeta per poder entrar i sortir de la universitat sense cap problema. Les persones externes a la UVic hi apuntaven els seus documents d'identitat.

Paula Garcia és una de les estudiants que ha aprofitat els nous horaris per abordar els exàmens finals. "És una bona iniciativa perquè saps que estarà oberta tota l'estona i hi pots anar quan puguis", explica Garcia, estudiant d'Infermeria. Ella viu a Barcelona i es desplaça diàriament per anar a classes: "A prop de la ciutat no estan obertes i va molt bé que la universitat estigui oberta tot el dia".

Els alts executius diuen que treballen

per deixar un món millor

però els únics que l'hi deixen cada dia

